

ZBOROVANJA**24. mednarodni zbor onomastičnih znanosti**

Barcelona, Španija, 5.–9. 9. 2011

Onomastika ali imenoslovje je jezikoslovna veda, ki preučuje nastanek in pomen lastnih imen in določa njihovo razmerje do občnih imen. Deli se na antroponomastiko ali vedo o osebnih imenih in toponomastiko ali vedo o toponimih oziroma zemljepisnih imenih, zato ni čudno, da se tesneje povezuje predvsem z geografijo, zgodovino, etnologijo in sociologijo.

Prvi mednarodni zbor onomastičnih znanosti (*International Council of Onomastic Sciences* – ICOS) je bil leta 1938 v Parizu, od leta 1947 pa so na vsaka tri leta organizirana redna zborovanja, ki se vrstijo na najbolj uglednih svetovnih univerzah. Barcelona je bila kot prizorišče 24. zborovanja izbrana na 23. zborovanju ICOS-a v kanadskem Torontu avgusta 2008. Za organizacijo posveta sta poleg ICOS-a poskrbeli Vlada Katalonije (*Generalitat*) in Univerza v Barceloni (*Universitat de Barcelona*), kjer je bilo tudi kongresno prizorišče. Uradni jeziki zborovanja so bili, navajamo jih v zaporedju, kot so zapisani v gradivih: katalonščina, španščina, angleščina, nemščina, francoščina in okcitanščina.

Rdeča nit tokratnega zborovanja so bila imena v vsakdanjem življenju. Udeleženci so svoje prispevke predstavili v okviru dvanajstih sočasnih znanstvenih sekcij, ki pa so bile odprte, tako da si je lahko vsakdo organiziral lasten program, prilagojen njegovim preferencam. Naslovi sekcij so bili: Terminologija, Onomastična teorija, Onomastika in jezikoslovje, Imena in družba, Antroponomastika, Toponomastika, Onomastika in zgodovina, Onomastika in geografija, Onomastika in kultura, Kartografija in toponomija: nove podlage informacijskega upravljanja, Onomastika in standardizacijski procesi ter Katalonska onomastika.

Iz naslovov je razvidno, da smo se lahko strokovnjaki, ki se ukvarjamo z zemljepisnimi imeni, našli v več sekcijah. K odločitvi, da smo slovenski prispevek Poznavanje slovenskih eksonimov v strokovni javnosti (*Familiarity with Slovenian exonyms in the professional community*) predstavili v okviru osme

DRAGO KLADNIK

Slika: Del znamenite Gaudijeve stvaritve Casa Milà, imenovane tudi La Pedrera ali po slovensko Kamnita grmada.

sekcije Onomastika in geografija, je prispeval nabor njenih podtem, ki so se osredotočale na obravnavo vloge zemljepisnih imen na zemljevidih, odnose med zemljepisnimi imeni in prostorom (predstavitev, vzorci, procesi), zemljepisna imena in skupinsko identiteto (s posebnim poudarkom na jezikovne manjšine, regionalne in lokalne jezikovne skupnosti ter dvojezična območja), zemljepisna imena kot del toponimije čezmejnih pojavov, motivov za poimenovanje topografskih pojavov, poimenovanja in uprave, rabe zemljepisnih imen v prometu (ceste, železnice, zračni promet), eksonimov kot pokazateljev prostorskih (kulturnih, političnih, gospodarskih) odnosov ter večpomenske občne sestavine zemljepisnih pojavov.

Pomembno vlogo geografov in geografije v onomastiki in morda še bolj v njenih organizacijskih strukturah potrjuje dejstvo, da je imela na plenarnem zasedanju takoj za pozdravnimi govorniki uvodni prispevek za naslovom Toponimija in uprava: od trgov do planetov (Toponymy and Administration: from plasas to planets) Kanadčanka Helen Kerfoot, predsednica UNGEGN-a oziroma Skupine izvedencev Združenih narodov za zemljepisna imena. To pa še ni vse. Drugi dan zasedanja je bila v večernih urah organizirana okrogla miza toponimskih izvedencev, namenjena obravnavi vloge imenskih organov, njihove organiziranosti in tehničnih vidikov njihovega delovanja. Na njej so bili predstavljeni primeri držav s centraliziranimi imenskimi organi (Koreja in Estonija), držav s centralnimi in regionalnimi imenskimi organi (Španija, Avstralija) in držav brez tovrstnih organov (Nizozemska). Moderator okrogle mize je bil avstrijski kolega Peter Jordan.

Zborovanja se je udeležilo 625 strokovnjakov iz 57 držav z vseh celin. Z območja nekdanje Jugoslavije so bili poleg udeležencev iz Slovenije navzoči predstavniki Hrvaške, Srbije in Makedonije. Slovenska udeležba je bila skromna: poleg pisca teh vrstic in Primoža Pipana, s katerim sva predstavila študijo o poznavanju eksonimov, je bila na zborovanju le še Agata Šega, lektorica z Oddelka za romanske jezike in književnosti Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani. Naslednje zborovanje bo leta 2014 v Glasgowu na Škotskem.

Drago Kladnik

12. Šukljetovi dnevi

Ajdovščina, 30. 9. 2011

V organizaciji Slovenskega geotehniškega društva (<http://www.sloged.si/>) so 30. septembra 2011 v Ajdovščini in okolici potekali 12. Šukljetovi dnevi. Šukljetovi dnevi so posvečeni akademiku Luju Šukljetu, gradbeniku in dolgoletnemu univerzitetnemu učitelju na takratni Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani, ki je svoj pečat pustil predvsem pri uveljavljanja takrat novega področja mehanike tal. Med drugim je avtor univerzitetnih učbenikov s tega področja (*Mehanika tal*, 1967, 1984) ter avtor monografije *Rheological Aspects of Soil Mechanics* (Wiley, 1969).

Tokratni Šukljetovi dnevi so bili posvečeni zemeljskim plazovom v Vipavski dolini na stiku med apnencem in flišem, kjer so imeli slovenski geotehniki v preteklih letih obilico dela. Program posvetovanja je obsegal tri vabljen predavanja ter ekskurzijo na dva večja zemeljska plazova v okolici Ajdovščine.

Uvodno predavanje je imela Sarah M. Springman, direktorica Inštituta za geotehniko na švicarskem Zveznem inštitutu za tehnologijo (*Eidgenössische Technische Hochschule – ETH*) v Zürichu, ki sodi med vodilne avtoritete na področju geotehnike v svetu. Predavateljica je v uvodnem delu predavanja podala svoje videnje o pomembnosti Šukljetovih del na področju mehanike tal, večji del predavanja pa je posvetila trem zemeljskim plazovom, ki so jih v Švici sprožile obilne padavine. Gotovo najbolj zanimiv del predavanja je bil prikaz umetne sprožitve zemeljskega plazov v naravnem okolju marca 2009 v bližini kraja Tössegg (Švica) s pomočjo umetnega dežja. Pri tem jim je, po njenih besedah, največji izziv predstavljala čas sprožitve, saj je obstajala nevarnost, da bi skupaj s plazom odneslo tudi raziskovalce.

Domača predavatelja sta bila Marko Kočevar (Geoinženiring d. o. o.) in Igor Benko (poveljnik Civilne zaščite v Ajdovščini). Prvi je kot geolog predstavil geološko zgradbo severnega dela Vipavske doline ter temeljne značilnosti treh večjih zemeljskih plazov: Slano blato (čas sprožitve: 2000; velikost: 40 ha),

BLAŽ KOMAC

Slika 1: Slovenski gradbeniki so zelo ponosni na sistem odvodnjavanja v zgornjem delu zemeljskega plazu Slano blato, ki so ga končali leta 2007 in združuje enajst vodnjakov, skopanih do drsne ploskve plazu nekaj deset metrov globoko, ter podzemno in površinsko drenažo. Ponosni so zato, ker na plazu niso opazili premikov ob obilnih padavinah in poplavih septembra 2010, ko se je sprožil bližnji zemeljski plaz Stogovci.

MATIJA ZORN

Slika 2: Ob obilnih padavinah in posledičnih poplavih septembra 2010 se je sprožil zemeljski plaz Stogovci, ki je odnesel nekaj sto metrov ceste Ajdovščina–Predmeja.

Stogovci (čas sprožitve: 2010; velikost: 15–22 ha) in Strane (čas sprožitve: 2005; velikost: 10 ha). Zanimiva je ena izmed njegovih sklepnih misli, da se vsa pobočja v Vipavski dolini na stiku med apnencem in flišem »... ves čas premikajo ...«. Hitrost plazjenja je odvisna od krajevnih reliefnih in geoloških razmer ter je po ocenah med 1 in 10 cm/leto.

V sklepnem predavanju je bil predstavljen zgodovinski pregled plazjenja na območju plazu Slano blata ter dogajanje po sprožitvi zemeljskega plazu jeseni 2000. Ustno izročilo o zemeljskem plazu na tem območju je staro okrog štiristo let, do sedaj najstarejši zapis pa so našli v delu Balthasarja Hacqueta *Oryctographia Carniolica* (1789, IV. zvezek), kjer je zapisano, da se je spomladi leta 1786 »... od Čavna odtrgal velik kos gore in zgrmel v Vipavsko dolino ...«. Zanimivo je tudi, da Hacquet o dogodku piše, kot da so takšni dogodki na tem območju stalnica.

Oba slovenska predavatelja sta tudi vodila popoldansko ekskurzijo na zemeljska plazova Slano blato in Stogovci. Ekskurzija se je končala na Sinjem vrhu (1002 m) z ogledom tehniške dediščine, in sicer velikih italijanskih zbiralnikov za vodo vkopanih neposredno pod vrh, v katere naj bi vodo črpali iz doline, služili pa naj bi oskrbi vasi na tem delu Trnovskega gozda.

Vsa tri predavanja so objavljena v Zborniku referatov (ISBN 978-961-91809-7-6), ki sta ga uredila Ana Petkovšek in Jure Klopčič.

Matija Zorn

Svetovna konferenca o gorah

Luzern, Švica, 10.–12. 10. 2011

V Luzernu v Švici je bila od 10. do 12. oktobra 2011 *Mountain World Conference* (Svetovna konferenca o gorah), v organizaciji Švicarske agencije za razvoj in sodelovanje ter Švicarskega zveznega urada

ALMA UZBEKOVA

Slika: Sklepni del prireditve, ki so mu dali pečat Brice Lalonde (tretji z leve), nekdanji francoski minister za okolje in aktualni izvršni koordinator vrha Rio+20, Bruno Messerli (drugi z desne), starosta svetovne geografije in Ashok Khosla (prvi z desne), prejemnik okoljske nagrade Sasakawa za leto 2002, imenovane tudi Nobelova nagrada za okolje.

za prostorski razvoj ob sodelovanju *Mountain Partnership* in ob podpori UNESCO-a. Prek 100 povabljenih udeležencev je zastopalo vlade, vladne in nevladne organizacije, akademsko sfero, civilno družbo, politične organizacije, poslovni svet in Organizacijo združenih narodov.

V središču konference so bile – kot pove samo ime – gore, s poudarkom na njihovem trajnostnem razvoju od leta 1992. Omenjeno leto oziroma Svetovni vrh v Riu (de Janeiru) je bilo prelomno; gore, takrat opredeljene kot občutljiv ekosistem, so se umestile na svetovno razvojno agendo. Dvajset let pozneje je trajnostni razvoj gora aktualnejši kot kdaj koli prej. V tej luči je bil glavni namen konference v Luzernu:

- pokazati, kaj smo in česa nismo dosegli na področju trajnostnega razvoja različnih goratih območjih po svetu;
- definirati dobre in slabe prakse;
- identificirati trenutne in bodoče izzive in najti strategije za njihovo obvladovanje;
- predlagati Akcijski načrt, s katerim bi politike in nosilce odločitev prepričali, da bi se zavzemali za trajnostni razvoj gora;
- opredeliti vlogo in pomene različnih skupin deležnikov v Akcijskem načrtu.

Na konferenci so bila med drugim predstavljena poročila o trajnostnem razvoju posameznih gorskih območij na svetu v zadnjih dvajsetih letih. Zaradi enotne strukture in skupnih izhodišč omogočajo medsebojno primerjavo. Vsa poročila so dostopna na strani: <http://mountainlucerne2011.mtnforum.org/reports>.

Želje organizatorjev in udeležencev so ambiciozne: rezultati konference, Akcijski načrt in spremeni dokumenti, naj bi postali temeljni gradnik iniciativ in dogodkov na najvišji ravni, zlasti pa vrha Rio+20.

Več o omenjeni konferenci in Akcijski načrt najdete na strani:

<http://mountainlucerne2011.mtnforum.org/content/lucerne-world-mountain-conference>.

Mimi Urbanc

Slovenski regionalni dnevi 2011

Lipica, 27.–28. 10. 2011

Letošnji slovenski regionalni dnevi so se odvijali 27. in 28. oktobra 2011 v Lipici. Izbor območja je bil logična izbira glede na osrednjo temo simpozija: razvoj zavarovanih območij v Sloveniji. Območje Krasa že dolgo velja za eno od najreprezentativnejših slovenskih kulturnih pokrajin, temu primerno že dlje časa potekajo razprave o njegovem varovanju oziroma o škodi, ki jo prinaša nepremišljena gradnja stanovanjskih in poslovnih objektov.

Slovenski regionalni dnevi so priložnost za soočenje strokovnjakov, ki se ukvarjajo z regionalnim razvojem in regionalno politiko, tokrat pa so se tej družini pridružili še naravovarstveniki. S tem osrednja prireditve s področja regionalnega razvoja postaja okolje za premlevanje odprtih razvojnih vprašanj in povezovanje različnih strokovnih področij.

Prireditve so pod vodstvom Geografskega inštituta Antona Melika ZRC SAZU soorganizirali še Služba Vlade Republike Slovenije za lokalno samoupravo in regionalno politiko, Slovenski regionalno razvojni sklad in Občina Sežana.

Z vsebinskega vidika je bil prvi dan dvodnevne prireditve namenjen predvidenim spremembam v novem programskem obdobju in predstavitvi nekaterih ključnih razvojnih aktivnosti. Poslušali smo niz predavanj in sicer o strategiji EU2020 in izzivih za Slovenijo (mag. Ivo Piry), kohezijski politiki v Sloveniji po letu 2013 (dr. Peter Wostner), vključevanju regionalne politike v kohezijsko (mag. Igor Strmšnik), čezmejnem sodelovanju (Hermina Golob), raziskavah ESPON v podporo novim prostorskim modelom (Blanka Bartol), povezovanju prostorskega načrtovanja z razvojnim načrtovanjem na regionalni ravni (Valentina Lavrenčič), trajnostni mobilnosti (dr. Fedor Černe), učinkovitih instrumentih državnih pomoči za podjetja (Velislav Žvipelj), evidenci degradiranih površin (dr. Metka Špes), vlogi regionalnih razvojnih agencij in regionalnih razvojnih programov (Tomo Garantini) in spremljanju regionalnega razvoja s pomočjo informacijskega sistema ISARR (mag. Leon Devjak).

JANEZ NAREĐ

Slika: Zborovanje je potekalo v prostorih Hotela Maestoso v Lipici.

Razprava je dosegla vrhunec ob okrogli mizi na temo razvojne specializacije slovenskih regij, ki jo je moderiral dr. Marjan Senjur. Ta je spodbudila številna razmišljanja o smiselnosti tovrstne specializacije, ki jo pod vprašaj postavljajo težave z oženjem spektra gospodarske strukture (izkušnje s propadom prevladujoče tekstilne industrije v Pomurju), šibki regionalni viri in že sedaj razmeroma velik razkorak med posameznimi slovenskimi regijami, kar bi lahko ob različnih izhodiščih obstoječe razlike med regijami le še povečalo. Ključno spoznanje je bilo, da ni smiselno govoriti o razvojni specializaciji regij, temveč o preudarni rabi in optimizaciji obstoječih regionalnih virov. Razprava se je dotaknila tudi nekaterih stalnih nevalgičnih točk slovenske regionalne politike, ki se pogosto kažejo v prevelikem vplivu krajevnih ravni, v pomanjkljivem izvajanju zakonodaje ter v izjemno šibkem medsektorskem sodelovanju.

Program prvega dne se je zaključil s predstavitvijo nominiranih projektov za slovensko regionalno nagrado, katero je med tremi nominiranimi projekti dobil projekt Aktivna E-Dolenjska (predlog Regije Jugovzhodna Slovenija).

Drugi dan je bil v celoti usmerjen v razvoj zavarovanih območij v Sloveniji. Poslušali smo prispevke iz istoimenske knjige, ki je izšla v zbirki Regionalni razvoj pri Založbi ZRC, o razvojni vlogi zavarovanih območij v Sloveniji (dr. Katarina Groznik Zeiler), primerjavi mednarodnih in slovenskih meril kategorizacije zavarovanih območij (mag. Andrej Sovinc), varstvu kot razvojni priložnosti ob upoštevanju kompleksnosti (mag. Maja Simoneti), zavarovanju Krasa (dr. Ljubo Lah), upravljanju zavarovanih in/ali vodozbirnih območij obmorskih mokrišč (Mateja Breg Valjavec), Skladu za ohranjanje narave Pohorje (Gregor Danev) in razvojnih perspektivah gorskega kolesarjenja v luči predloga Zakona o vožnji z vozili v naravnem okolju (Peter Zajc).

Sklepna okrogla miza je posegla na izjemno občutljivo področje razvoja zavarovanih območij, kjer se že dalj časa lomijo kopja med naravovarstveniki in predstavniki razvojnih institucij, pogosto pa tudi prebivalci, predstavniki kapitala oziroma investitorji.

Temeljno vprašanje, ki vedno znova podžge živahno razpravo, je, katere človekove dejavnosti so na zavarovanih območjih dovoljene in kako naj se razvija območja, da pri tem ne bi bile ogrožene naravne vrednote. Pri tem izhaja ključni problem iz Zakona o ohranjanju narave, ki pri opredeljevanju zavarovanih območij popolnoma zanemari vlogo človeka. S tem se upravljavci zavarovanih območij prepogosto osredotočijo zgolj na naravne elemente, pri čemer pozabljajo, da je zavarovano območje pridobilo na kakovosti ravno zaradi človekovih dejavnosti in da izključevanje le teh lahko vodi v razkroj kulturne

pokrajine, ki jo sicer prepoznavamo kot naravno vrednoto. Tipični primeri so Ljubljansko barje, Škocjanski zatok, še zlasti pa Sečoveljske soline, ki si jih brez stoletja trajajočega pridobivanja soli sploh ne moremo predstavljati.

V iskanju primernih rešitev za prihodnji razvoj ne moremo mimo pomembne vloge, ki jo ta območja igrajo ne le z ohranjanjem naravnih vrednot temveč zlasti z opravljanjem ekosistemskih storitev. Njihovo preučevanje je v Sloveniji zaenkrat še v začetni fazi, bo pa vsekakor igralo pomembno vlogo pri iskanju uravnoteženih razvojnih odločitev. Poleg ekosistemskih storitev je pomembna razvojna komponenta zavarovanih območij tudi multiplikacijski učinek v zavarovanem območju odvijajočih se dejavnosti. Izhajajoč iz mednarodnih študij je namreč ta ravno v primeru zavarovanih območij razmeroma velik.

Razprava je hitro pokazala na težavno sporazumevanje med upravljalci zavarovanih območij in predstavniki razvojnih institucij, do katerega prihaja zaradi pogosto preozko razumljenega področja delovanja in težavnega medsebojnega sodelovanja. Omenjeno bo treba v korist zavarovanih območij preseči, skupna prizadevanja pa vključiti v dosledno usklajevanje aktivnosti, opredeljevanje dejavnosti, ki so glede na conacijo in režim varovanja primerne za posamezne vrste zavarovanih območij, pomembno vlogo pa je treba dati tudi ekosistemskim storitvam, ki so lahko tehten argument za strožje režime varovanja. Skladno s tem bi lahko zaključili, da mora vsaka organizacija opraviti svojo nalogo, vendar medsebojno usklajeno in v korist tako zavarovanih naravnih vrednot kot na zavarovanem območju živečih prebivalcev.

Vse predstavitve so dosegljive na spletni strani <http://odmev.zrc-sazu.si/trs/Lipica.htm>

Aleš Smrekar

Regionalna konferenca Mednarodne geografske zveze

Santiago, Čile, 14.–18. 11. 2011

V Santiagu v Čilu je med 14. in 18. novembrom 2011 potekala regionalna konferenca Mednarodne geografske zveze (*International Geographical Union* – IGU; <http://www.igu-net.org/>) v organizaciji Vojnogeografskega inštituta (*Instituto Geográfico Militar*; <http://www.igm.cl/>) iz Santiaga. Udeležilo se jo

MATIJA ZORN

Slika 1: Čilska predsedniška palača Palacio de La Moneda je bila prizorišče krvavih bojov ob vojaškem udaru leta 1973.

MARIJA ZORN

Slika 2: Konferenca je potekala v prostorih vojaške akademije v Santiagu.

je prek 650 posameznikov iz 75 držav, ki so skupaj imeli več sto predstavitev (predavanj in posterjev). Konferenca je potekala v prostorih vojaške akademije (*Escuela Militar del Libertador Bernardo O'Higgins*), ki nosi ime po junaku čilske osamosvojitvene vojne Bernardu O'Higginsu, generalu irskega rodu. Ima pa poslopje akademije žal tudi svojo temo plat, saj so bile v njem v času vojaške diktature (1973–1990) sistematično kršene človekove pravice. To je bil tudi razlog, da se večina domačih geografov konference ni udeležila, ob sklepnih prireditvi pa smo bili priča tudi manjšim protestom v povezavi s tem.

Po skoraj trideset letih je bila to prva konferenca IGU v Južni Ameriki; leta 1982 je bila regionalna konferenca v Riju de Janeiru v Braziliji. Nasploh je bilo do sedaj v Latinski Ameriki le peščica konferenc IGU (na primer Ciudad de México (Mehika) leta 1966, že omenjeni Rio in Havana (Kuba) leta 1995). Vodilni predstavniki IGU so večkrat izpostavili, da bi tokratna konferenca lahko pripomogla k večjemu udejstvovanju latinskoameriških geografov v okviru IGU-ja.

Na konferenci so bila tri jutranja plenarna predavanja (o ogroženosti pred cunamiji v Čilu, o modelih za sonaravno urbano infrastrukturo ter o fizični geografiji in globalizaciji), ki jim je sledila množica predavanj v kar devetih hkratnih sekcijah. Sekcije so bile po večini organizirane s strani različnih komisij IGU, a ne nujno, saj je bilo razpisanih kar 38 vsebinskih sklopov. Komisije IGU so imele v času konference tudi svoje interne sestanke. Zaradi velikega števila sekcij in množice raznovrstnih predavanj je nemogoče podati vseobsegajočo oceno, zato zainteresiranim svetujemo, da si ogledajo kongresni zbornik, ki je izšel na zgoščenkah ter v katerim so objavljeni vsi izvlečki predavanj in posterjev ter mnogo celotnih člankov, razvrščenih po vsebinskih sklopih.

V času predavanj je bilo organiziranih več ekskurzij. Drugi dan konference sta bila organizirana zgodovinski ogled Santiaga ter obisk ustanove gostiteljice (Vojnogeografskega inštituta), tretji dan je bila organizirana ekskurzija v Ande v porečje reke Maipo ter obisk kartografskega centra vojnega letalstva v Santiagu, četrti dan pa še ogled oceanografske službe čilske mornarice v Valparaisu. Predvidenih je bilo tudi več pred- in pokonferenčnih ekskurzij v osrednji del Čila, a je večina zaradi premalo prijav odpadla.

MATIJA ZORN

Slika 3: Čilsko obalo ogrožajo pogosti cunamiji. Zadnji, višine okrog 2,5 m, je nastal ob potresu z magnitudo 8,8 konec februarja 2010.

Slovinci smo imeli na konferenci petčlansko zasedbo in štiri predstavitve. Stanko Pelc (Fakulteta za humanistične študije Univerze na Primorskem) je imel predavanje z naslovom *Importance of near home primary education for coping with marginality in a globalised world – Western Slovenia case study*, Anton Gosar (Fakulteta za turistične študije Univerze na Primorskem) pa predavanje z naslovom *Political geography in the 21st century*. Matej Gabrovec (Geografski inštitut Antona Melika ZRC SAZU) je predstavil referat z naslovom *The influence of land ownership on land use*, Barbara Lampič (Oddelek za geografijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani) pa referat z naslovom *Organic farming and sustainability*. Vsi pa smo z zanimanjem prisluhnili predavanju Nelson Velvet z naslovom *Situating Slovenia: regional geography, tourism geography and identity* (Sam Houston State University, ZDA), v katerem je med drugim predstavila zmedo pri prostorskem umeščanju Slovenije v ameriških turističnih vodnikih.

Naj vas na koncu povabimo na 32. svetovni kongres IGU avgusta prihodnje leto v Köln v Nemčijo (<https://igc2012.org/>) ter na prihodnjo regionalno konferenco, ki bo avgusta 2013 potekala v Kjotu na Japonskem (<http://www.igu-kyoto2013.org/>).

Matija Zorn

